

ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ Η Κ^ΑΠΟΥΠΑ
Ι.
ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 8

ΑΠΟΛΑΔΙΟΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ

10
ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
1938

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΧ. 4

Μ ΕΤΑΞΥ ΣΟΒΑΡΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΥ

ΛΟΓΩ ΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ

Πιθανόν έκ πρώτης όψεως νά μήν είνε πολύ πειστική. Θα όμολογήσετε όμως ότι ούτε αξιοπρεπείας ούτε ευθύτητος στερείται ή δήλωσις ότι «λόγω του θέρους» άραιώνεται προσωρινώς ή έκδοσις του Α.Ο.Δ.Ο. "Αν μάλιστα θελήση κανείς νά έμβασθην περισσότερο στην οδσία της δοθείσης αύτης λιγόλογης εξηγήσεως, δέν άποκλείεται νά την όρη παλλομένη από μεγάλην ειλικρίνεια και καλή πίστη. Γιατί πράγματι «λόγω του θέρους» άναγκάσθηκε το ΑΟΔΟ νά έγκαταλείψη, έν άναμονή... ψυχροτέρων ήμερών, την έβδομαδιαία του έκδοσι. Μέσα στην λακωνική αύτη δήλωσι που έπήρε μοιραίως μορφήν σκοτεινού χρησμού νεωτέρας Πυθίας, κρύβονται άληθινά όλοι οι ουσιαστικοί και άποχρώντες λόγοι που υπηγόρευσαν την... Ιστορική μας άπόφασι!

Υπάρχουν όμως και οι άθεράπευτοι περιεργοί, οι άθεόφοδοι χριστιανοί που δέν δέχονται νά πιστεύουν χωρίς νά έρευνούν—υπάρχουν οι «μισμύρηδες» που έννοούν όλα νά τά σκαλίζουν, όλα νά τά μαθαίνουν, όλα νά τά ρωτούν και όλα νά τά λεπτολογούν. Χάριν αυτών λοιπόν έθεωρήθη άπαράιτητον νά δοθούν λεπτομερέστερες εξηγήσεις, νά μεταφρασθί είς την καθομιλουμένην ό αίνιγματικός χρησμός, ν' άναλυθούν είς σαφή έρμηνείαν ή σιθυλλικές τρείς λέξεις: ΛΟΓΩ ΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ.

Τό άστέιο είνε ότι για τον ήράκλειον αυτόν άθλον διάλεξαν έμένα, ως τον πιό τάχα κατάλληλον, μεταξύ όλου του συντακτικού προσωπικού του ΑΟΔΟ. Κάποιος μάλιστα έξυπνος συνεργάτης έφρόντισε νά θυμηθί λίαν επίκαιρος για ν' άπαλλαγί ή ίδιος από τον μπελάν, ότι πρό άμνημονεύτων χρόνων είχα χρηματίσει για ένα φεγγάρι και διπλωμάτης. Και έπειδή, λέγει, σέ τέτοιες ανακοινώσεις χρειάζεται προ παντός διπλωματία, έπεισε όλους νά κραυγάσουν έν χορδή.

—Ο Ιωάννης νά τά γράψη. Ο Ιωάννης νά τά πη!

Και ίδού ό Ιωάννης γράφων και λέγων διπλωματικώτατα:

«Λόγω του θέρους», άγαπητοί άναγνώσταί, μη φαντασθήτε ότι σημαίνει πως μας έπείραξαν ή ζέστες. Ούτε ότι έπρόκειτο νά πάμε, σν γυναιξί και τέκνοις, νά παραθερίσωμε μακριά από τά ζέοντα τυπογραφεία μας. Ούτε, άκόμη λιγώτερο, ότι είχαμε καμμία διάθεσι νά σάς εύσπλαχνισθόμε και νά σάς άπαλλάξουμε από τις φλυαρίες μας. «Λόγω του θέρους» σημαίνει άπλουστάτα ότι το Δελτίον της κυκλοφορίας του ΑΟΔΟ έπεφτε αντίστροφως άνάλογα με τον ύψωμό του θερμομέτρου. «Λόγω του θέρους» σημαίνει ότι σείς, άγαπητοί και άπιστοι άναγνώσταί, άρχίσατε νά άραιώνετε επικινδύνως. «Λόγω του θέρους» σημαίνει ότι αύτην την καταραμένη έποχή πλείστοι από σάς προτιμάτε νά κάνετε έκδρομές παρά νά διαβάσετε το ΑΟΔΟ, προτιμάτε νά δροσίξεσθε στα θουνά και στ' άκρογιάλια παρά μέσα στις δροσερές σελίδες των άστειών μας. "Ετσι λοιπόν και το ΑΟΔΟ —την άνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενον— άκολούθησε τις καιρικές ιδιοτροπίες του άναγνώστικού του Κοινού. Παρά νά ύποστή «λόγω του θέρους» τεράστια και άνεπαρόντως έλλείμματα, παρά νά κλείσι άδόξως και ν' άφήση... άπαρηγόρητους τους άναγνώστας του, έπροχώρησε με γενναϊότητα και άποφασιστικότητα προς την μέσην λύσιν. «Ανάρις-άνάρις το φιλι για νάνη νοστιμάδα» τό καλοκαίρι. Και θερμός συχνότερος έναγκαλισμός τον χειμώνα.

Ίδου ή τίμια και άνδρική έξήγησις των άραιωμένων καλοκαιρινών φύλλων μας. "Όλα τά άλλα είνε κουρασφέαλα. Και κάθε άλλη περίτεχνος και διπλωματική δικαιολογία, θα ήταν τραηγμένη από τά μαλλιά.

Ίδου γιατί και τό προσεχές φύλλο θα κυκλοφορήσι στις 7 Σεπτεμβρίου για νά δοθί σ' αυτόν όλόκληρος ή συνέχεια των δύο άναγνώσμάτων μας: («Βηθσαδέε» και «Τυχερός Διαβάτης»).

Αλλά από τον Οκτώβριο ποιός μας πιάνει! Σας έτοιμάσωμε μεγάλες καινοτομίες έξωτερικής εμφάνισως και περιεχομένου. Τέτοιες μάλιστα καινοτομίες και έκπληξεις που είμαστε βέβαιοι ότι του χρόνου τέτοια έποχή δέν θα νείασθί διόλου νά καταφύγωμε σέ άραιωμένες έκδόσεις «λόγω του θέρους». Γιατί δέν θα μπορήτε πιά ν' άποχωρισθίτε το ΑΟΔΟ ούτε στις κορυφές των θουνών, ούτε στο βυθό τ' έβάσσας. (Για την περίπτωση μάλιστα αύτη σκεπτόμεθα από τώρα νά τó τυπώνουμε σέ χαρτί...άδιάδροχο). Τόσο θα τó έχετε άγαπήσει το ΑΟΔΟ...

Γ' τό στόμα μου και στού Θεού τ' αύτί.

Ι. Δ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΠΟΤΤΙΤΣΕΛΛΙ

ΑΝΩ ΣΧΩΜΕΝ ΤΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ!

Ο Υφυπουργός του Τύπου και Τουρισμού όμιλησε διά του ραδιοφωνικού σταθμού Αθηνών επί τη εύκαιρία της 4ης Αύγουστου. Η όμιλία του κ. Νικολούδη έχει ως έπεται:

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΕΑ 1. Τ. 6683
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-83
ΑΡΙΘ. 36192

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ

ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Ποιός ίσχυρίσθηκε ότι ό έπαγγελματίας όμιλος δημιουργεί παγερές σχέσεις μεταξύ του έπαγγελματίου και του καταναλωτού. Οι άνθρωποι που έχουν ως έπαγγελμα τό γράψιμο πολλά μπορούν νά πούν για νά άνατρέψουν μιά τέτοια άνακρίβεια. Σκέπτομαι πόσο άνακριδής είνε ό ίσχυρισμός τη στιγμή αύτη της επαναλήψεως των σχέσεων της στήλης με τον άναγνώστη της. Σχέσεις έπαγγελματίου προς πελάτη δέν είνε μήπως οι σχέσεις του γράφοντος προς τον άναγνώστη; "Οτι διαθέτει ό καθείς. "Ο ένας τά κουλούρια κι' ό άλλος τη στήλη του. Δέν έδοκίμασα τά αίσθήματα του κουλουροπόλη άπέναντι των πελατών του. Ξέρω τά αίσθήματα της στήλης άπέναντι του άναγνώστου της. Τά δοκιμάζω κάθε φορά που καλούμαι νά συνάψω νέους δεσμούς ή νά διακόψω τους υπάρχοντες. "Ο πάγος του άγνώστου στην πρώτη περίπτωσι. Πό τράκ της πρεμιέρας. Σε ποιούς άπευθύνεται κανείς και ποιά ύποδοχή του έτοιμάζουν; Είνε τό σφύριγμα των δυσσχεστικών ή άνοχη των έπεικων; ή Ικανοποίησι των βολικών; ό θαυμασμός —θα υπάρχουν και τέτοιες παθήσεις—των υπερβολικών;

Βαδίζει κανείς ψηλαφητά, βολιδοσκοπεί, άνιχνεύει τό έδαφος, άναζητεί τά γούστα των πολλών. Αρχίζει με άοριστίες και προχωρεί ψάχνοντας, ως ότου πατήσθι σέ γή στερεά, συναφή ή γνωριμία, λυώσουν οι πάγοι. Και τότε άνοίγει ή γλωσσίσσα.

Η στήλη —σας τό έξήγησα την πρώτη μέρα της επικοινωνίας μας— δέ βλέπει τον άναγνώστη της, τον αίσθάνεται όμως. Διάχυτη είνε ή πνοή και ή άτμόσφαιρα της περιβάλλει. Δέχεται τον αντίλαλο των χειροκροτημάτων ή της άποδοκίμασίας του, σαν τό σεισμογράφο που σημειώνει τις μικρές δονήσεις. Άλλοτε πάλιν ύφίσταται τον παγερό άνεμο της άδιαφορίας που είνε ή χειρότερη έκδήλωσι στην άνάπτυξι των σχέσεων.

"Όταν όμως σφυρηλατηθούν σταθεροί δεσμοί, όταν ή άγάπη της στήλης εύρη άναπόκρισι στη συμπάθεια του άναγνώστου της, τότε θεμελιώνεται μιά δυνατή φιλία, με όλα τά γνωρίσματα μιάς ειλικρινούς άνυστερόβουλης ψυχικής προσεγγίσεως. Δέν υπάρχουν πιά επιφυλάξεις και μυστικά. Ξέρετε τον κόσμο προς τον όποιον άπευθύνεσθε και σάς ξέρει. Συγκεντρώνει τό πλήθος στον ένα, στον άγνωστο άναγνώστη, και ζητε σέ διαρκή μαζί του έπαφή.

Είτε τό θέλει, είτε δέν τό θέλει ό γράφων, τη σκέψι του ξεσκεπάσει, άνοίγει την ψυχή του, δίνει ένα κομμάτι από τον έαυτό του στον άναγνώστη. "Όσο κι' αν προσπαθή νά κρατήσθι σέ άπόστασι από τό κοινό τον έσωτερικό του κόσμο, όσο κι' αν είνε ζωηρή ή έπιθυμία του νά χωρίσθι τό διορισμό από τό άτομό του, θάρρη κάποια στιγμή που θα παραδοθί γυμνός στον άναγνώστη.

Αποφεύγει νά μιλήσθι για τον έαυτό του. Άσχολείται με τη ζέστη ή με τό συνωστισμό του τράμ, με τό δρόμα τιμής, ή με τά πυρπολούμενα δάση. Του κάκου. Δέν ξεφεύγει. Με τον έαυτό του άσχολείται και τον άπογυμνώνει από κάθε μυστικό.

"Οτι δηποτε κι' αν κάνει ένας ζωγράφος τον έαυτό του θα ζωγραφίσθι. Δέ θυμώμαι ποιός τάχει πη, αλλά μεγάλη αλήθεια είπε. Τό ίδιο δέν γίνεται και με τον γράφοντα; Με ό,τι κι' αν καταπιάσθι τον έαυτό του παραδίδει στη δημοσιότητα.

Ο άναγνώστης γίνεται με τον καιρό ό έμπιστός του που δέχεται την εξομολόγησι, πασκαλουθεί τη σκέψι του σέ κάθε έκδήλωσι της ζωής και τον γνρίζει τόσο καλά, ώστε νά ξέρη πως θα χειρισθί τό ένα ή τό άλλο των θέμα.

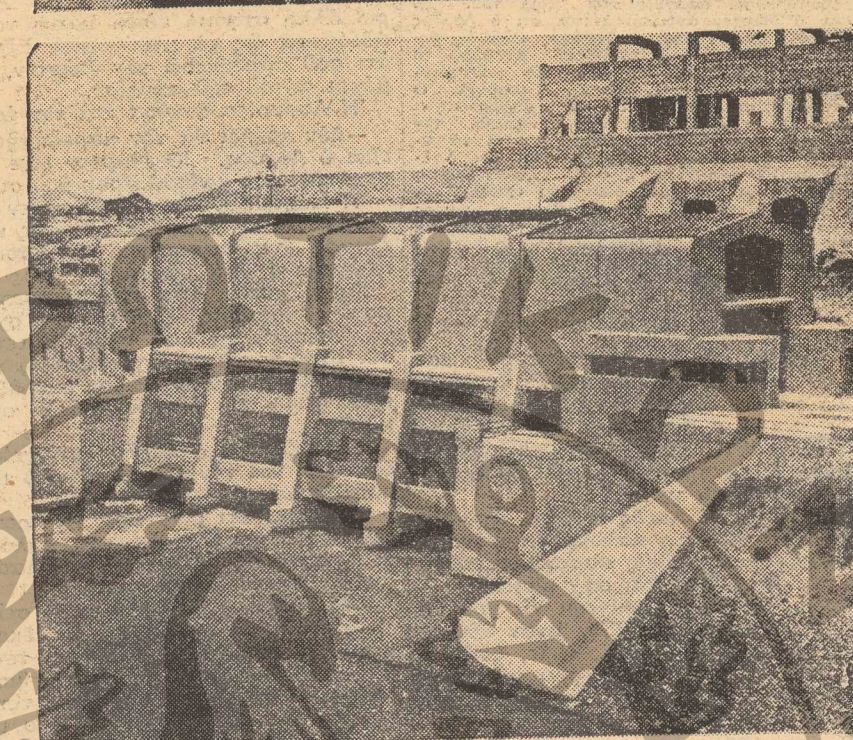
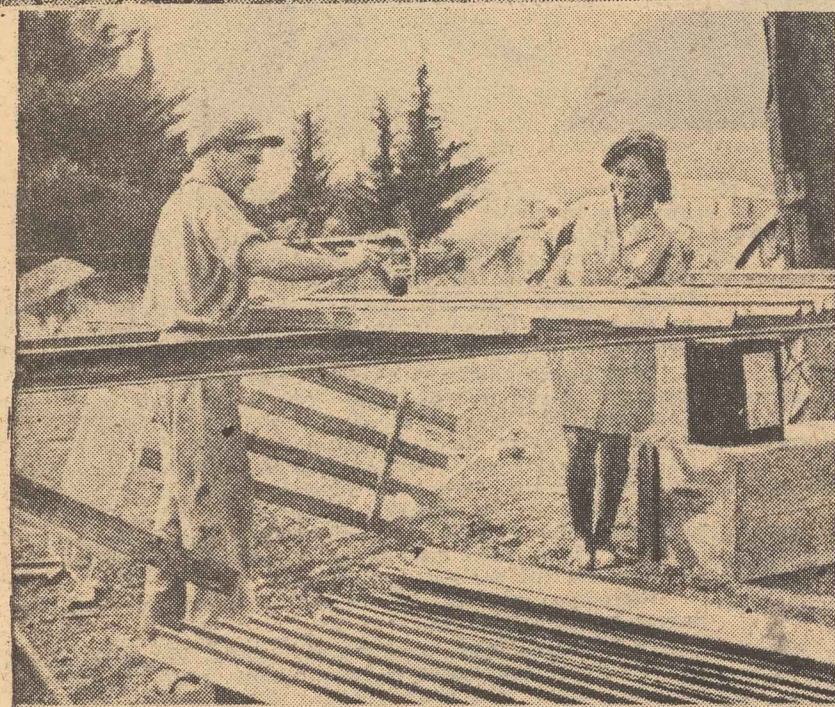
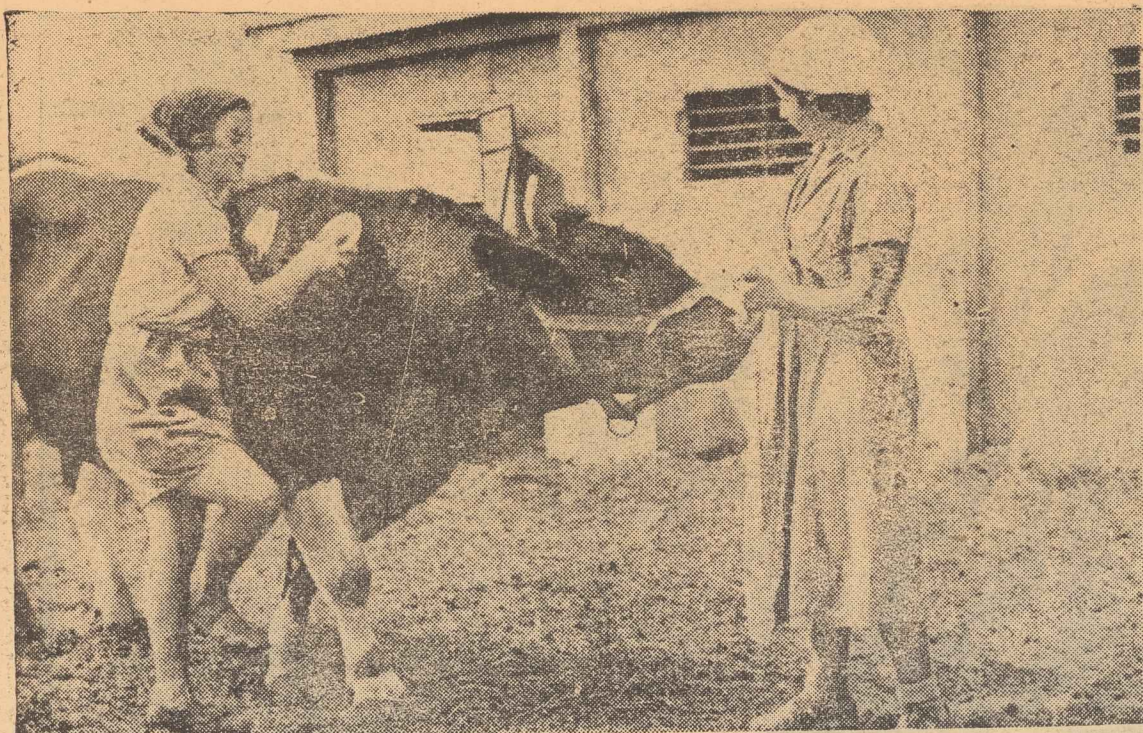
Αλλά μήπως και ό γράφων δέν δέχεται κι' αυτός, κατά ένα τρόπο, την εξομολόγησι του άναγνώστου, όταν αίσθάνεται τον τελευταίο νά τον άκολουθί στη σειρά των συλλογισμών, στις έκρήξεις των θυμών και των ένθουσιασμών, στις άνησυχίες και στους πόθους του;

Τέτοιοι δεσμοί δέν άνακόπονται χωρίς πόνο και δέν άνανεώνονται χωρίς τη χαρά που δίνει ή συνάντησις δυο προσώπων τους όποιους ένώνει συγγένεια ψυχική. Πή χαρά της αττή περιορίζεται νά έκδηλώσθι σήμερα ή στήλη προς τον άναγνώστη της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page shows the binding of the book.

—A C A C

A circular decorative element featuring a blue outer ring with a white wavy border. Inside the ring is a white circle containing an orange stylized floral or sunburst design. The entire element is set against a light beige background with orange floral motifs in the corners.

ΧΙ, ΟΜΩΣ, στη σημερινή Παλαιστίνη. Οι άνθρωποι εκεί έχουν καταλάβει, αυτόν τον τελευταίο καιρό, από φυσική μανία' το μικρό τους της αλληλοσφαγής έχει μεταβληθεί και σε αυτόν. Οι "Αράβες εξοντώνουν τους Εβραίους και οι άτυγχοι "Εβραίοι, καταλαμβάνουν το συμπεράσμα, ότι είναι άποστολη πομπή μόνον να πεθάνει κανείς διυμνώντας, παρά τέτοιο το λαϊκό τους όραμα. Άσκακο ανόητος είναι ο άνθρωπος που σφαγάζει, άρχισαν να εξοντώνουν τους "Αράβας. Και οι "Αγγλοι, οι όποιοι διοικούν την χώρα ως ενταξόλογοι της Κοινωνίας τών "Εθνών, τραβούν τα μαλλιά τους. Συνεπώς, ένα ταξίδι στη σημερινή Παλαιστίνη, θ' αποτελούσε τόλμημα με δύσσορετα ενδύματα.

ρεστα ενδεδυμένοι.

"Οχι, έμεις θα επισκεφθούμε την Παλαιστίνη που αυτοί ακριβώς οι δεινοπαυοίς Έβραίοι - όσοι είχαν πατήσει ύστερα από περιπλανήσεις είκοσι αιώνα μια πατρίδα, οι έξοριστοι και οι «έκτος νόμου» των διαφόρων σοφών φυλετικών θεωριών - έπεγερσαν να δημιουργήσουν, που έπνευμον ακόμη να δημιουργήσουν και που ένας τυφλός φανατισμός και μια έγκληματική προπαγάνδα ποσοπαύει ν' αόανισουν.

προσπαθούν ν' ἀσπασίνουσιν. Δὲν προκρίτειν τὰ ἐπισκεφθόντες τὰ Ἱερουσόλαια καὶ τὴν Βη-
θλεὲμ. Τὸ ταπεινὸν καὶ δὲν εἶναι προκείμενόν τοις Ἁγίοις Τόποις. Δὲν θά βασιμασμοὶ κἀν τῇ
πολιτείᾳ, σὰν τὰς ἑλ. Αἰῶδ. ποὺ ἀνιέριαν στὴ γῇ τὰν προ-
νομιαν, σὰν τὰ τέκνα τῆς Σιών. Ἐμεῖς, γὰρ ἀνὰ παρακολούθησιν
τῇ προστάσει τῶν Ἑβραίων στὴν πύθ βαυσματὶ ἐκδήλου τῆς,
θὰ περιδοῦσιν τῇ ἐν γὰν ἀντοτικὴ Παλαιστινίᾳ, αὐτὴν τὴν ἐν τῷ
γίνεσθαι Γῆ τῆς Ἑπαγγέλιᾳ.

Στις 2 Νοεμβρίου του 1917, ἡ Μ. Βρεταννία, διὰ τῆς περιφήμου Ἀλφρεώσεως τοῦ Μπάλφουρ, ἀνελάμβανε τὴν πρωτοβουλία νὰ εὐνοήσῃ τὴν ἱδρυαί ἐθνικῆς ἐστίας γιὰ τοὺς Ἰσραηλίτας στὴν Παλαιστίνη. Ἡ πραγματοποιήσις αὐτοῦ τοῦ σχεδίου ἄρχισε ἀμέσως μετὰ τὸν 1955 τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου.

την λήξη του Παγκοσμίου Πολέμου.
 Ἀμέσως ἀρχίει η μετατόπιση ή μάλλον ή παλινόσθησις τών Ἑλλήνων στην γή τών προγόνων τών. Το 1919 ό ἑσθρακίς πληθυσμός της χώρας δέν ὑπερέβαινε τή 80.000. Το 1926 εἰς διάστασθί. Το 1931 ἔφθασε τή 190.000 καί το 1935, μετά τήν ἐπικράτησιν τοῦ Χίτλερ στό Γερμανία, καί τό ἔσπασμα τή ἀντισιμητικῆς μάγιας σέ ἄλλες χώρες τής Εὐρώπης (Ρουμανία, Πολωνία), ὑπερέβη τή 500.000.

[illegible]

ἄπειραντα ἔλη, ὅμως, καὶ χέρσοι ἐρημικαὶ ἐκτάσεις ἐσκέπαζαν
τώρα τὴν εὐλογημένη αὐτὴ γῆ. Οἱ Ἀραβες φελλάχοι, ποὺ τὴν κα-

[illegible]

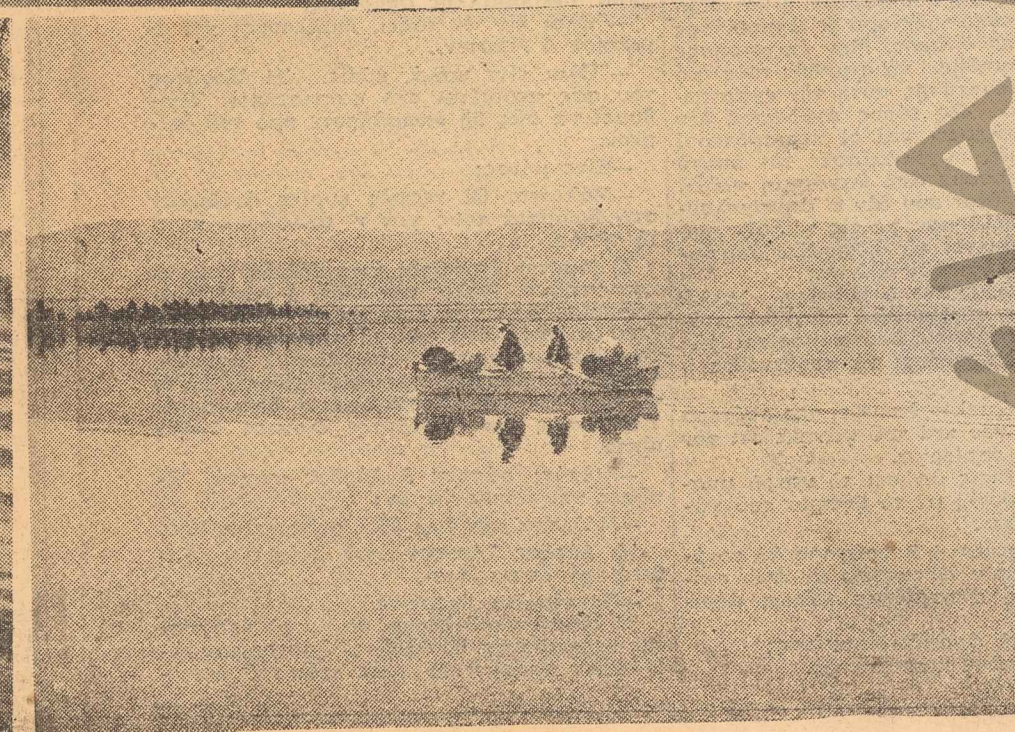
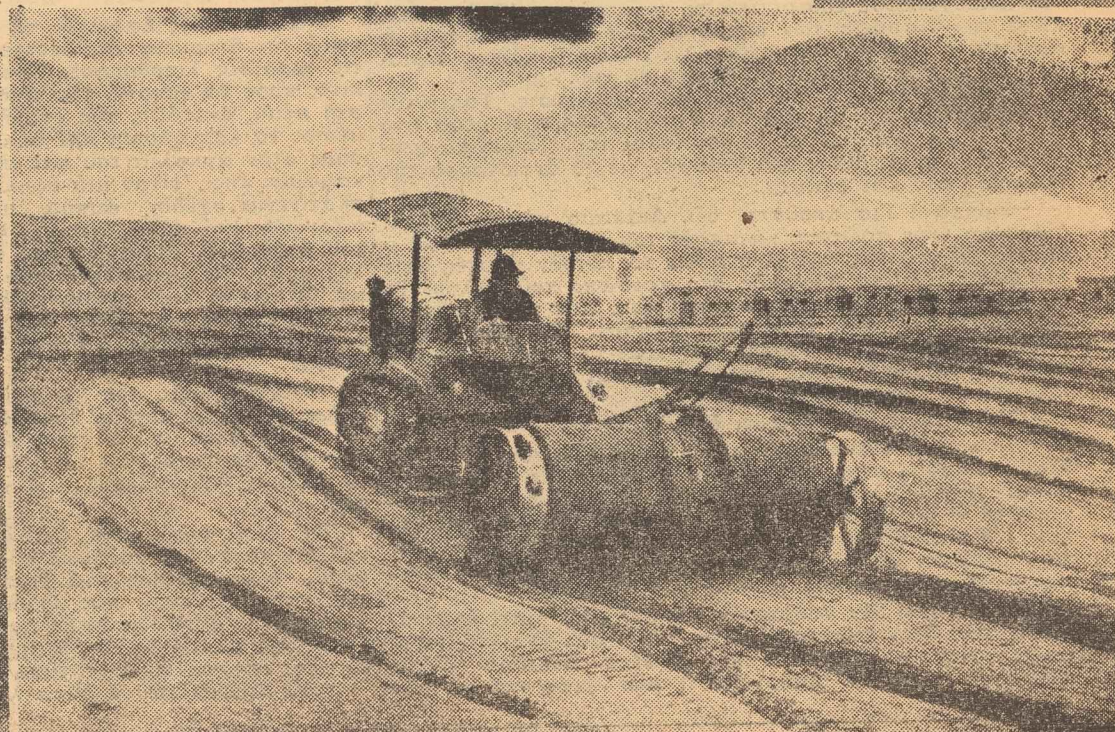
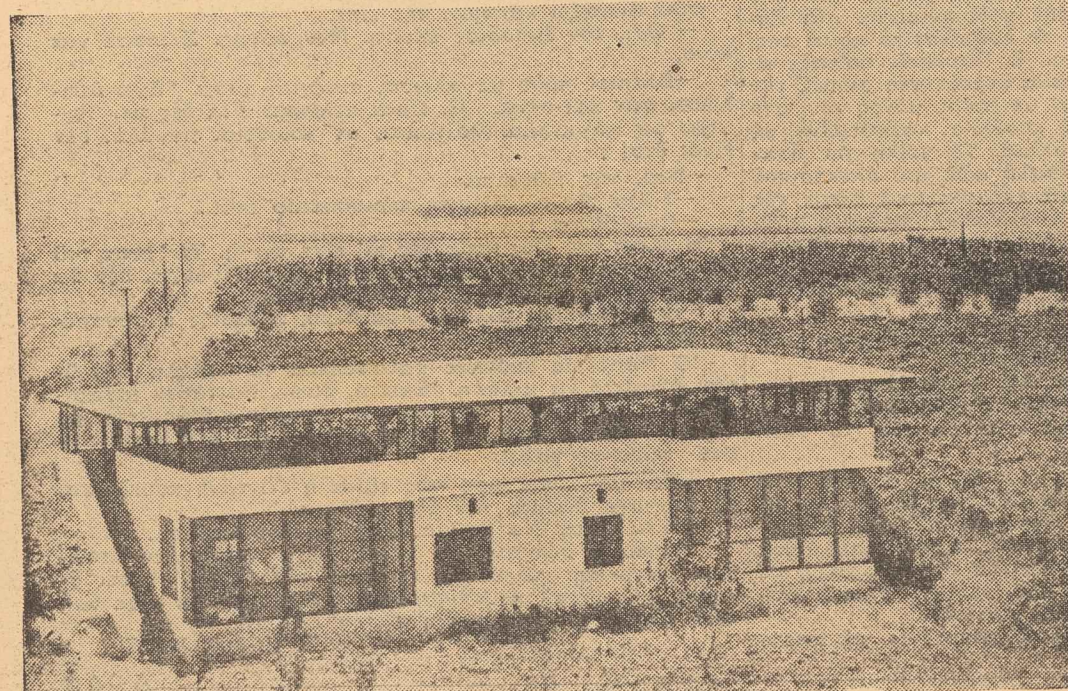
Το 1936 υπήρχαν στη χώρα αυτή, που έκτεινεται μεταξύ της Μεσογείου και του 'Ιορδάνου και που συνορεύει προς βορράν με τη Συρία και προς νότον με την Αίγυπτο, 187 αγροτικοί οικισμοί. Ένας πληθυσμός 71.000 αγρόται κατοικούσε σ' όλα αυτά τα χωρία και η καλλιέργημένη έκτασις υπελογίζετο τότε σε 374.000 στρέμματα. Σήμερα θα έχει διπλασθήσεται αυξηθεί.

ἐκτάρις. Σήμερα θα έχει αποδοθήσεται αδελφί.
Αὐτὴ τὴν ἀποτυχίαν ἐγκατάστησε καὶ αὐτὰ τὰ χωρία θὰ ἐπισκε-
φθῶμεν κατὰ τὸ σπερμινο ταξίδει μιν. Ὁ ἄνδρῳσις ἀπὸ τὴν πα-
ραλίαν περιόχῃ. Κατὰ μήκος τῆς μεσογειανῆς ἀκτῆς, μετὰ τὴν Γιά-
φας καὶ Χάϊφας, σκύμαζον οἱ φτεῖτες τὸν ἐπεριβοριεῖδων. Ὅτι
ἐκατομυρία κηϊότιν πορτοκαλῶν — τὰ περίφημα πορτοκαλὰ
τῆς Γιάφας — λεμονῶν, νεραντζιῶν καὶ κίτρων, φερτῶνται καθε-
γούρι γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Κάπως βορειότερα, μεταξύ της Χάϊμας και της Τιβεριάδας, η πλουσιότερη γη του Έβελ, η κοιλάδα του Γιεζέλ, παράγει δημητριακά, καλλιέργειες κτηνοτροφικούς και πτηνοτροφικούς σταθμούς. Προς ανατολές της κοιλάδας του Έβελ, κατά μήκος της νοτίου όχθης της θαλάσσιας της Γαλιλαίας, εδρεύουν την άγριαση του ξερατικού αγρόκτημα εγκαταστάσεις, όπου οι κάτοικοι της περιφέρειας περνούν τις καλοκαιρινές τους διακοπές. Οπότε, η μέρα της από κοινού καλλιέργειας της γης και η ισοστική της απλά είναι των άνοιχτων.

Πριν από λίγα χρόνια, πρό του κινδύνου της τελείας άπονημό-
σεως των Αράβων από καλλιέργισιμη γή, ο μουσική της Ιερου-
σαλήμ άπηγόρευσε ασύστητος την πώληση των κτημάτων και των
γροφιών τους εις τους Έβραίους. Έτσι αυτοί αναγκάσθηκαν να
προσβούν σε αγορές έλλωδων εκτάσεων, τις όποιες, εν τούτοις, κα-
τώρθωσαν γ' άρδευσούν, να έξυγιάνουν και να μετατρέψουν σε
πλούσια παραγωγικά έδάφη.

πλοήγουσα παραγωγή και εδραίση.
Οι δυνάμεις αυτές, που έχουν τοποθετηθεί στην Πλατεία, τα γυμνάσια που επισκεπτόμαστε, θα ημιορτοώσουν να χρησιμοποιώσιν ως πρότυπον προς μίμνησιν για όλες τις χώρες, που έχουν μεγάλο ποσοστό αγροτικού πληθυσμού. Απαιτείται λοιπόν, όπως είπαμε, να μην είναι η παραγωγή αγροτική, αλλά να είναι ουσιαστικά με βεράντες, μπαλκόνια και ταράτσες, χτισμένη με μέσα σε ανθρωπίνους κήπους. Κάθε γυμνασιόχοι έχει το σχολείο του, μόνον αίθουσα συνταξιών και διαλέξεων, που είναι κοινό με το γυμνασιόχοι και η καλλιτεχνική δεξαμενή του.

[illegible]

πουσε ήταν ο έλαφρος κρότος των χαρτιών επάνω στο τραπέζι. Η φωνή του Σολόμου Γκράουντ που ζητούσε δεύτερη μουσική κόνια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΟΤΟΥ Ο ΜΑΡΤΕΝ ΔΥΣΦΟΡΕΙ

—Η ώρα της εκδίκησης πλησιάζει, ξ; Έκανε ο Λόρδος Άρτριγκτον.

—Ενα έλαφρύ κουνικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο γέλιό του.

—Δεν μπορείς βέβαια να φαντασθεις τι τους έγω σκαρώσει πάλι, μουρμούρισε. Θάθελα πολύ ν' απολαύσω το όθος του αγαπητού μου Πόλρ όταν θα πληροφορηθώ ότι η Λαουρίτα είναι νόμιμος σύζυγος του κυρίου Μάρτεν Μπάρνες. Γι' αυτό ακριβώς σκαίνομαι, να δώσω πειστήρια ότι είπαμε τους άλλα να περάσω εγώ ο ίδιος από το τ' πανόψεο να τους δω.

Ο Μάρτεν έβλεπε.

—Δεν θα ήταν άσχημη ιδέα, παρατήρησε. Και φυσικά θα σ'α συνοδεύσω για ν' απολαύσω κι' εγώ το όθος του πεθερού μου.

Ο Λόρδος τον έγερψε φίλικα στον ώμο.

—Δεν τους φοβόμουν, Μάρτεν, είπε. Χάρης σε σένα δεν τους φοβόμουν.

Εκείνη τη στιγμή το γκγκ άνηγγελλε ότι το γεύμα ήταν έτοιμο.

Στην τραπέζια τους έπεριμενε μόνη η Λαίδη Μύριελ.

—Η Λαουρίτα υποφέρει από τον κοκτέιλ, τους έπληροφόρησε. Μένει ελαφρώς στο κρεβάτι της πρὸντας δάκρυα σκολάτες και κυττάζοντας σάν υπνοτισμένη το ταβάνι. Δεν καταρβώσα να της αποσπασω ούτε λέξη. Και όταν την έρώτησα αν θα κατέβη για το γεύμα, απάντησε κοιτών το κεφάλι της. Αλλά από προσοχή, την έβγαλει μιά σύνοψη και υποπτεύομαι ότι κάθε τόσο, όταν δεν υπάρχει άλλος κανείς μέσα στο δωμάτιο, ξαναδιαβάζει την ακολουθία του γάμου.

Ο Λόρδος Άρτριγκτον εξεδήλωσε την άμνηστίαν του μ' ένα σούφρωμα τών λεπών γκριζών φρυδιών του.

—Εν τω μεταξύ, Μάρτεν, είπε στον Μάλλους, ο οποίος περίμενε σιωπηλός τις διαταγές του, θα γευματίσω χωρίς την δεσποινίδα... Χμ, την κυρία Λαουρίτα...

Ο Μάρτεν έπέρασε τις περισσότερες ώρες του απόγευματος παίζοντας τένις με την Λαίδη Μύριελ.

Όταν κουρασμένοι πιά έκάζονταν στη σκιά ενός μεγαλοπρεπούς κέδρου, κοντά στο γήπεδο, για ν' πάρουν το τσάι τους, η ώρα θα ήταν έξη.

—Δόξα τ' Θεού, έκανε η Μύριελ, καθώς τον έσπρωξε, ξαναβρήκα το είδος μου να κυκλοφορή μέσα στις φλέβες μου! Αυτή η τριήμερος άποψη από κάθε σπόρ παρ' όλίγον να με τρελλάνη. Σέρεις, Μάρτεν, ότι παίζεις περίφημα. Το στίλ σου έχει βέβαια ανάγκη βελτιώσεως, τα ντράβι σου όμως είναι τρομακτικά. Νομίζω ότι θα έπρεπε να παίζεις τακτικότερα.

—Τώρα που εδριάζει ένα αντίπαλο σάν εμένα θα παίζω όσο συχνότερα μπορώ, την έβεβαιωσε.

Η Μύριελ ήταν πράγματι δεινή αντίσφασι ρίστρια.

—Άλλωστε, ο μοναδικός τρόπος να ξαναβρω την ψυχική μου ισορροπία είναι το σπόρ, συνέχισε ο Μάρτεν. Γιατί, πρέπει να σου διηγοληθώ ότι αυτή η ζωή έχει αργίσει να με έκνευριζε. Όταν ο Λόρδος μου πρότεινε να μείνω εδώ, φαντάσθηκα ότι η παραμονή σ' ένα τέτοιο περιβάλλον θα ήταν αληθινό όνειρο...

—Και μήπως δεν είναι; τόν διέκοψε η Μύριελ, μ' ένα ελαφρύ χαμόγελο. Συνήθειες δυο χαριτωμένα κοπέλλες και σε δυή σ'στημα δύο ημερών παντρεύθηκες την μία και άσφαλως πέρασε ένα εξαιρετικά εύγαρίστο απόγευμα παίζοντας τένις με την άλλη.

—Πρέπει να διηγοληθώ ότι είχα πολύ καιρό να περάσω ένα τόσο εύγαρίστο απόγευμα, παρέδεχθη ο Μάρτεν. Δεν μελαγχολώσα ούτε στιγμή. Διερωτώμαι όμως πώς τις πέρασε η Λαουρίτα όλες αυτές τις ώρες.

—Σε λίγο θα πάω να δω τι κάνει, του ε-ποσηθηκε σ' Μύριελ. Κόττα δώ, Μάρτεν, πρόσθεσε σκύβοντας ελαφρά προς το μέρος του, σφειλές να ρυθμίσεις την τακτική σου, τη συμπεριφορά απέναντι της Λαουρίτας.

Ο Μάρτεν άντεινε άφοβα το έρευνητικό και γεμάτο ελλεικρινία έλέμμα των γαλάζιων ματιών της.

—Βεβαίως, θα την ρυθμίσω, άποκρίθηκε, αλλά τι ακριβώς έννοεις;

—Δεν ποείεις να ξεχνάς ότι η Λαουρίτα δεν είναι Άγγλίσ. Έχει την θρημική ιδιαιτεργασία των γυναικών της οσάρας της. Σε ζητήματα όπου μιά νεαρή Άγγλίσ θα καθυδηγείτο από την λογική της, η Λαουρίτα άφηνει να την παρασύρει άγαλινότη η φαντασία της.

Ο Μάρτεν εξεδήλωσε την δυσφορία του με μιά ελαφρά κίνηση τών ώμων.

—Έννοεις δηλαδή ότι υπάρχει φόβος να πάρη στα σκαριά όλη αυτήν την υπόθεση; έρώτησε ύστερα από στιγμήν διαταγμό.

—Το πράγμα δεν θα με εξέπληττε.

—Μά διαβάδε διαεικονισθή ο Μάρτεν, ο Λόρδος της εξήγησε ύποθετα γιατί ένγι-

αυτός ο γάμος. Ξέρω πολύ καλά ότι η τελετή είναι απίστευτα τυπική χαρακτήρα. Δεν είναι δυνατόν να ανταλλάσσεται ότι θα διανοηθώ ποτέ να έπωρελθώ της άνεπιθυμής του συζυγικής ιδιότητος μου.

Η Μύριελ τού χάιδεψε το χέρι. Ο Μάρτεν έννοιωσε άμέσως ένα ασήθημα θωαείας, ζωηρης ευχαριστήσεως.

—Καλέ μου άνθρωπε, τού είπε εκείνη με γλυκαία φωνή, δεν μπορείς λοιπόν να έννοήσης ότι το κορίτσι αυτό σε θέλει ίσως για άνδρα της; Έβώ ακριβώς έγκειται η ύσκολία της θέσεώς σου. Σκέψου ότι είσαι ο πρώτος άνδρας που γνώρισε η Λαουρίτα. Είπε όλοφάνερο ότι σε συμπάσθησε από την πρώτη στιγμή. Και εσφνικά, δυό μόλις ημέρες μετά την γνωριμία σας, ο πατέρας της την ώδηγησε στην εκκλησία και ο πάστωρ την ένωσε ενώπιον Θεού και ανθρώπων μαζί σου. Και τώρα κατοικείτε κάτ' από την ίδια στέγη. Ώς άνδρόγυνον. Μια κοπέλα της δικής μας ράτσας θα μπορούσε ίσως να καταστήσει το γεγονός ότι όλα αυτά άποτελούν ένα είδος φάρσας και να διατηρήσει υπό τας αυτές συνθήκες την ψυχραιμία της. Άμυδρόδλω όμως πολύ αν η Λαουρίτα το καταρβώση αυτό.

—Μεγαλοδύναμη Θεέ! άνεφώνησε ο Μάρτεν ταρραγμένος. Έν τω μεταξύ περιπτώσεις η μοναδική λίκις που μού άπομένει είναι να φύγω.

—Φυσικά, συμφώνησε η Μύριελ. Έπιχειρήσα να μιλήσω λογικά στην Λαουρίτα, να τ' εξήγησω πού ακριβώς έχει το ζήτημα, αυτή όμως μού άπήνησε μόνο μ' αίνιγματικά χαμόγελα.

—Δεν θα μπορούσαμε να πείσουμε τον Λόρδο Άρτριγκτον να της μιλήσει έτσι... κάπως αόστηρά;

—Χμ... δεν ξέρω αν θα δεχόταν ο καλός μου θεός. Άγαπά τόσο την Λαουρίτα ώ-

σποκρίθηκεν εκείνος κυττάζοντας άλλοι.

Η Μύριελ σκηδύθηκε.

—Κρίμα, έκανε. Θά μπορούσα ίσως να σου δώσω μερικές συμβουλές που θα σε βοηθούσαν να κατακτήσης την καρδιά της. Λοιπόν, σ' άφήνω... Πάω να δω τι φτιάχνει η Λαουρίτα. Αν την έβρα πολύ θυσιάζει στην άνάγκη των γυναικών εύων, θα πετάξω τη σύνοψη από το παράθυρο. Και τώρα θα μείνης μόνος σου μιά ή δυό ώρες. Άλλά νομίζω ότι σου άρσειε μάλλον η μοναξιά. Άν ήμουν στη θέση σου θα ζητούσα ένα τουρκί από τόν Μάλλους και θα πήγαινα να κυνηγήσω λαγούς στο πάρκο. Αυτό κάνει πάντοτε ο Τζέρελντ όταν μένει εδώ.

Αυτό έκανε και ο Μάρτεν. Το θράδυ όμως όταν επέστρεψε στον πύργο το διαόκι του ήταν άδειο.

Ο Μάρτεν έρισκόταν μόνος στο χώλλ εκείνο τ' θράδυ, όταν κατέβηκε η Λαουρίτα, την είδε να έμφανίζεται εσφνικά στο κεφαλόσκαλο και έμεινε ακίνητος στην θέση του σάν άπολησμένους. Τού άνηκε σάν άπάσσια, σάν ύποφυσική ένασφάρκσις κάποιου άνειρεμένου πλάσματος, την έκτίταξε έκστατικός. Φορούσε μιά όλόλευκη μεταξωτή τουαλέττα και είχε περιέργα ριγμένο στις πλάτες της ένα όλόλευκο μεταξότο σάλι. Ένα πορφύρο τριαντάφυλλο σπάζει το στήθος της.

Μόλις τόν είδε, κατέβηκε γρήγορα τις σκάλες άνακάσφρη, σάν να πετούσε. Ήταν άνοητος πρὸς αυτόν, άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του.

—Είμαι πολύ εύχαριστήμένη που έφθασα αυτή ή θραυσία, ψιθύρισε. Έλπιζω να είσαι κι' εσύ εύχαριστήμένος Μάρτεν.

—Είμαι φυσικά... Όμως Λαουρίτα... Έφερε γρήγορα το δαχτυλάκι της στα χείλη της.

—Σούτι!

Ο Μάρτεν είδε με άπείρητη άνακουφισή στην Λαίδη Μύριελ να μπαίνει στο χώλλ, άκολουθούμενη από τόν θεό της. Σκηδύθηκε άμέσως για ν' α τους χαιρετήσει. Η Μύριελ τού έριξε ένα σφοδρό έλέμμα.

—Σκότωσε πολλούς λαγούς; τόν έρώτησε ο Λόρδος Άστριγκτον.

Ο Μάρτεν έκούνησε το κεφάλι του.

—Είμαι μετριώτατος σκευτεψτής και δεν πέτυχα ούτε ένα, άποκρίθηκε. Η αλήθεια είναι ότι ή άποτυχία μου δεν με δυσαρσειεί εξαιρετικά.

Ο Λόρδος Άστριγκτον ήπιε το κοκτέιλ του και πλησίασε πρὸς τα εκεί όπου ήσαν συγκεντρωμένοι.

—Ω, Λαουρίτα, παιδάκι μου! άνεφώνησε κυττάζοντας την με ξαναπαμένο θαυμασμό. Είσω, ύπεροχη άσφν! Μοιάζεις με...

Διέκοψε άπότομα την φράσι του.

—Σε παρακάτω, πατέρα, πές άμέσως με τι μοιάζω! τόν έκτέυσε εκείνη.

Ο Λόρδος έδίστασε.

—Μοιάζεις με Ίσπανίδα νυφούλα μιάς πολύ παλαιάς, εύτυχισμένης και σχεδόν λησμονημένης έποχής, συνεπλήρωσε τέλος μ' ένα χαμόγελο.

—Μά δεν μοιάζω άπλώς διεμαρτυρήθη η Λαουρίτα. Είμαι και νυφούλα και Ίσπανίς...τούλάχιστον από την μητέρα...

Ο Μάρτεν έθεώρησε πρόνιμον ν' άπομακρυνθή πρὸς την τραπέζια. Η Μύριελ τόν άκολουθούσε με το ποτήρι της στο χέρι.

—Μά τι λοιπόν της έχεις πη; τόν έρώτησε ψιθύριστά, μόλις έπέρασαν το κατώφλι.

—Τίποτε, σου όρκίζομαι, ούτε λέξη! της άποκρίθηκε με συγκρατημένο πάθος. Έκείνο που θάθελα να μάθω είναι τι της έχεις πη σεις!

—Ορείλατε, νομίζω, να της εξήγησετε ποιά είναι ή θέσις μου άπέναντί της.

—Προσπάθησα, τόν έβεβαιωσε η Μύριελ.

Η Λαουρίτα όμως είναι πολύ περιέργος τύπος. Θά σου μιλήσω γι' αυτό το ζήτημα μετά το δείπνο, αν παρουσιασθή η κατάλληλη εύκαιρία. Έν τω μεταξύ μ' ή της φέρεσαι τόσο ψυχρά. Θά ήταν πολύ σκληρό να την πικράνης.

—Γιά τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

έξ αιτίας του με κάνει να τόν μισώ, έδήλωσε με εσφνικό πάθος η Λαουρίτα. Άλλά και τόν φοβόμαι. Μή μού ξαναμυλήσης γι' αυτόν. Και μετά τι έκανες;

—Επέστρεψα στον πύργο... Γευματίσασ μεν...

—Όχι βέβαια με μεγάλη όρεξη, άφου έλειπα έγω.

—Χωρίς διόλου όρεξη την έβεβαιωσε. Κατόπιν η Λαίδη Μύριελ κι' εγώ παίζαμε διόμωτο όλοφάνερο ώρες τένις. Και όταν άνέβηκε να δη τι κάνεις και έμεινα μόνος, πήγα να κυνηγήσω λαγούς στο πάρκο.

—Σκότωσε κανένα; τόν έρώτησε άνήσυχα εκείνη.

—Ούτε ένα.

—Χαίρομαι πολύ για την άποτυχία σου, έδηλωσε η Λαουρίτα ικανοποιημένη.

Δεν θάθελα να σκοτώσουν τίποτε σήμερα μέσα στον πύργο. Δεν ξέρω ακριβώς γιατί, αλλά μού φαίνεται ότι ή σημερινή ημέρα είναι μία μέρα εύτυχίας.

Το χαριτωμένο χεράκι της με τ'α ροδαλά νύχια γλίστρησε μέσα στο δικό του, μωμολέον, άπαλά και λευκό. Ξαφνικά τ'α έβωσε και τού έδειξε ένα δαχτυλίδι χρυσό, διακοσμημένο με ζαφείρια, κομψό και περίεργο, που για πρώτη φορά έβλεπε ο Μάρτεν από το δαχτύλο της.

—Αυτό μού το έδωσε σήμερα το πρὸ το πατέρα, είπε γλυκά. Άργότερα θάθελα να φορέσω και μιά μικρή όερα από πλατίνη.

Ο Μάρτεν ξεροκατάπιε. Η Λαουρίτα φαίνεται άπλῶτα εύτυχιμένη και γέρ-η άνοητος πρὸς αυτόν, άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του.

—Είμαι πολύ εύχαριστήμένη που έφθασα αυτή ή θραυσία, ψιθύρισε. Έλπιζω να είσαι κι' εσύ εύχαριστήμένος Μάρτεν.

—Είμαι φυσικά... Όμως Λαουρίτα... Έφερε γρήγορα το δαχτυλάκι της στα χείλη της.

—Σούτι!

Ο Μάρτεν είδε με άπείρητη άνακουφισή στην Λαίδη Μύριελ να μπαίνει στο χώλλ, άκολουθούμενη από τόν θεό της. Σκηδύθηκε άμέσως για ν' α τους χαιρετήσει. Η Μύριελ τού έριξε ένα σφοδρό έλέμμα.

—Σκότωσε πολλούς λαγούς; τόν έρώτησε ο Λόρδος Άστριγκτον.

Ο Μάρτεν έκούνησε το κεφάλι του.

—Είμαι μετριώτατος σκευτεψτής και δεν πέτυχα ούτε ένα, άποκρίθηκε. Η αλήθεια είναι ότι ή άποτυχία μου δεν με δυσαρσειεί εξαιρετικά.

Ο Λόρδος Άστριγκτον ήπιε το κοκτέιλ του και πλησίασε πρὸς τα εκεί όπου ήσαν συγκεντρωμένοι.

—Ω, Λαουρίτα, παιδάκι μου! άνεφώνησε κυττάζοντας την με ξαναπαμένο θαυμασμό. Είσω, ύπεροχη άσφν! Μοιάζεις με...

Διέκοψε άπότομα την φράσι του.

—Σε παρακάτω, πατέρα, πές άμέσως με τι μοιάζω! τόν έκτέυσε εκείνη.

Ο Λόρδος έδίστασε.

—Μοιάζεις με Ίσπανίδα νυφούλα μιάς πολύ παλαιάς, εύτυχισμένης και σχεδόν λησμονημένης έποχής, συνεπλήρωσε τέλος μ' ένα χαμόγελο.

—Μά δεν μοιάζω άπλώς διεμαρτυρήθη η Λαουρίτα. Είμαι και νυφούλα και Ίσπανίς...τούλάχιστον από την μητέρα...

Ο Μάρτεν έθεώρησε πρόνιμον ν' άπομακρυνθή πρὸς την τραπέζια. Η Μύριελ τόν άκολουθούσε με το ποτήρι της στο χέρι.

—Μά τι λοιπόν της έχεις πη; τόν έρώτησε ψιθύριστά, μόλις έπέρασαν το κατώφλι.

—Τίποτε, σου όρκίζομαι, ούτε λέξη! της άποκρίθηκε με συγκρατημένο πάθος. Έκείνο που θάθελα να μάθω είναι τι της έχεις πη σεις!

—Ορείλατε, νομίζω, να της εξήγησετε ποιά είναι ή θέσις μου άπέναντί της.

—Προσπάθησα, τόν έβεβαιωσε η Μύριελ.

Η Λαουρίτα όμως είναι πολύ περιέργος τύπος. Θά σου μιλήσω γι' αυτό το ζήτημα μετά το δείπνο, αν παρουσιασθή η κατάλληλη εύκαιρία. Έν τω μεταξύ μ' ή της φέρεσαι τόσο ψυχρά. Θά ήταν πολύ σκληρό να την πικράνης.

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

—Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να την πικράνω, έδηλωσε ο Μάρτεν. Άλλά πές μου σε παρακαλώ, τι μπορώ να κάνω... Η παραστήρησις που έχει δημιουργηθή είναι φοβερή!

σε, αλλά... έσθε βέβαιος ότι η Λαουρίτα έχει κατανοήσει τι ακριβώς έσήμαινε ή πρώτη τελετή;

Ο Λόρδος Άρτριγκτον έμεινε για κά-μπος στιγμήν σιωπηλός, κυττάζοντας μ' ένα χαμόγελο τ'ν άναμμένη άκρη του σιγαρέτου του. Κατόπιν εσφνικά, έστρεψε το κεφάλι πρὸς τόν Μάρτεν και προσήλωσε το διαπεραστικό έλέμμα του στο πρόσωπο τού νεαρού φιλοενομένου ταν.

—Είπε μου ελκρινώς, Μάρτεν; ή ιδέα ενός σφοδρού γάμου με την θεή μου κόρη άποτελεί πραγματικά ένα τόσο φοβερό εφιάλη για σένα;

—Δεν ξέρω... δεν ξέρω... Έκανε με ζωηρό τόνο ο Μάρτεν.

Η ιδέα αυτή δεν πέρασε ποτέ από το μυαλό μου. Έν πάση περιπτώσει όμως ή συμφωνία μας δεν ήταν αυτή. Πιστεύω με, Λόρδε Άρτριγκτον, έρισκόμαι σε τραγική θέση. Δεν ίσχυρίζομαι βέβαια ότι φταίτε σεις, αλλά... πέστε μου εφ' τέλους τι να κάνω. Η Λαουρίτα μού φέρεται σάν να ήμουν πραγματικός σύζυγός της. Η άποστασις αυτή δεν μπορεί να συνεχισθή.

Ο Λόρδος εξακολουθούσε να τόν κυττάζει με το κουνικό χαμόγελο του, σιγορροφώντας κάθε τόσο το λίκρι του.

—Στ' αλήθεια, είσαι πολύ περίεργος τύπος, Μάρτεν, παρατήρησε τέλος. Η Λαουρίτα είναι ώρασιότατο και άσυνήθιστο γοητευτικό κορίτσι. Είπε εξήγησε —με τόν δικό της βέβαια γαρτισμένο τρόπο— νεμιά αίσθησις αίσθησις και τρυφερότητα. Είναι έσφνικά πλουσία. Χορεύει και τραγουδά ύπνοσχα. Έννηκασία έννενητα έννετα σπούς γίλιος θα το θεωρούσαν εύτυχίον τους να άποκτήσουν μία τέτοια σύζυγο. Έσένα, έν τούτοις δλ' αυτά τα χαρίσματα σ' άφήνω άδιάρρο...

—Όχι... γελιόσθε... διεμαρτυρήθη ο Μάρτεν. Θα μιλήζω την Λαουρίτα και νοιάζω μεγάλη συμπόνοια γι' αυτόν. Άλλά, Λόρδε Άστριγκτον, πρέπει να καταλάβετε...

Ο Λόρδος τόν διέκοψε με μιά έλαφρύ κίνηση του χεριού.

—Ενώ την έντύπωσι, είπτε, ότι ή συζητήσις μέσα σ' αυτό το δωμάτιο δεν διεκόπη, τί μόνο μεταξύ τών δυό μας. Υπάγει και τοίτο" συζητήσις... άράταρς βέβαια... Ίσως μέσα στο μυαλό σου, μέσα στην καρδιά σου...

Το πρόσωπο τού Μάρτεν είναι γίνι κατακόκκινο.

—Δεν φαντάζομαι να πέφτω έξω, έ Μάρτεν; έκανε ο Λόρδος ξαναγεμίζοντας τ'α ποτήρια.

—Όχι... Κι' εγώ εγώ άντιληφθή την παρουσία αυτού τού τρίτου αούπτιτού...

—Ο οποίος άποτελεί κάτι τ'ο άνέφικτο, ξ; —Κάτι το έντέλειδο άνέφικτο...

Ο Λόρδος άδειασε μονορούφι το ποτήρι του.

—Ας πιούμε κάτι περισσότερο άπόψε, Μάρτεν, είπτε. Δεν θα μάς κάνει κακό. Ξέρεις ποιά είναι η Λαίδη Μύριελ;

—Μά το ξέρω πολύ καλά.

—Είπε ή κόρη τού Δουκάς και της Δουκίσσης τού Άντοσέρ. Ο Χένρυ, ο πατέρας της είναι ένας από τους πιο άνάσπους τύπους ανθρώπων που συνήντησα ποτέ. Άκατάδεκτος, πεισι-άταρης, με άπληρωμένες ιδέες, στενωκέσκαλος μέχρις άπείθου σπείου. Η μητέρα της δεν ύφεται στο σπείτι της παρά μόνον τιλ-όρους και άνθό-πους επί Αύλας, όπου άνδρας και γυναίκα θεωρούνται ως σημειώνουσι προσωπικότητες. Καταλαβαίνεις;

—Καταλαβαίνω άπόλυτως...

—Της Λαουρίτας ο πατέρας, συνέχισε ο Λόρδος, γεννήθηκε τζέντλεμαν και εξέλιχθη σε κακοποιό. Η μητέρα της ήταν μιά τίμια, καλή γυναίκα που άτύχησε στη ζωή της. Είμαι εύτυχης που της γλύκανα τα τελευταία χρόνια της και σου όρκίζομαι, Μάρτεν, ότι αν ήταν έλευθερία θα ήταν παντρεύομαι άδίστακτα. Καταλαβαίνεις;

—Καταλαβαίνω πολύ καλά, ξανάπτε ο Μάρτεν.

Ο Λόρδος σκηδύθηκε από την πολυθρόνα του και σχεδόν στωικά πέρασε το χέρι του στο μπράτσο του φιλοενομένου ταν.

—Πάμε τώρα να έρωθμε τις δυό αυτές δεσποινίδες, είπτε, πρὸν άρχίσουν να με καταγορεύουν ότι τους στερῶ την συντροφία σου.

Στο σαλόνι η Λαουρίτα στεκόταν έμπρός στην άνοιχτή πόρτα της τραπεζίας και η Λαίδη Μύριελ καθισμένη κοντά στο ραδιόφωνο πού ήταν κλειστό, διάθεος.

Μόλις άντησαν τα θήματα τού Λόρδου και τού Μάρτεν η Λαουρίτα έγύρισε.

—Α, επί τέλους! Έκανε, Μύριελ, γρήγορα το ραδιόφωνο...

—Αυτομάτα πολύ, έκανε η Μύριελ από την θέση της, αλλά το ραδιόφωνο είναι χαλασμένο. Αύριο πρέπει να καλέσωμε τόν ηλεκτρολόγο.

Το άποσπάκι της Λαουρίτας εξέφρασε άδελιά γοητισμού.

—Χαλασμένο! Έκανε. Όποτε δεν θα χορεύουμε;

Η Μύριελ έγύρισε έπανελιγμένως τόν διακόπτη χωρίς κανένα άποτέλεσμα.

Η Λαουρίτα κατασφυσματίζε έβλήκε στην τράπασα. Ο Μάρτεν έριξε μιά άπε-γνώστη ματιά στην Μύριελ και κατόπιν την άκολουθούσε.

—Με συγχωρείτε, Λόρδε Άρτριγκτον, εί-

“Έξω ή άτμόσφαιρα ήταν άποπνικτική και κατάμαυρα σύννεφα έσκέπαζαν τόν ουρανό.

Μόλις άκουσε τ'α θήματα τού Μάρτεν η Λαουρίτα έγύρισε. Τα μάτια της ελαμψαν.

—Θά εσοπάση μπρός, είπτε.

—Θά ήταν ίσως φρονιμότερο να μπουμε μέσα, έπρότεινε ο Μάρτεν.

—Ω, όχι! Θά ήθελα τόσο να έρωθ' μόνη με σένα μέσα στο πάρκο και την ώρα της καταγιάδας.

24

A C C C

ΠΟΥΛΙΑ

Τώρα το καλοκαίρι, που βρίσκουμε όλοι την ευκαιρία να βλέπουμε και προς τον ουρανό, μέσα στις τόσες άλλες αρμονίες της φύσεως, που γοητεύουν τα μάτια, θαυμάζουμε και τα πουλιά. Προχθές στην Κηφισιά, στην ώραία θερμάτα μιας βίλλας, περάσαμε όλο τ' απόγευμα παρακολουθώντας τα πετάγματα των χελιδονιών μέσα από τη φωλιά τους, που την είχαν χτίσει στη γωνιά της βίλλας — στο «γείσιον» το προφυλαγμένο από κάθε τυχόν αέρινο διασποράς ή άνεμου. Τα χελιδόνια με τα σπαθωτά φτερά τους είναι τα διακοσμητικά πουλιά της Αθήνας. Έρχονται ταχτικά, μίνιμα της πρώτης άνοιξης, και χτίζουν τις φωλιές τους παντού, στα μέγαρα και στις καλύβες, ως και μέσα στα κιονόκοινα των αρχαίων ναών. Διαλέγουν τις γλυπτές άκρες της κάθε Κορινθιακής κολόννας κατά προτίμηση, για να τις στολίσουν με τα «μπαρελιέφ» της φωλιάς τους, προσδίδοντας σ' αυτές έναν χαρακτηριστικό διάκοσμο.

Μα και κάθε πόλις έχει τα δικά της πουλιά, ως έμβλημά της και ως διακοσμητικό γνώρισμά της. Πουλιά πολιτογραφημένα για πάντα στην καθημερινή της ζωή και στην όλη της εμφάνισή. Η Βενετία έχει τα περιστέρια της, που τα συντηρεί με τακτικό σιτηρέσιον, απ' τον καιρό της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας. Ποιος τωρὶς μπορεί ποτέ να νοιώσει την πλάτεια του Αγίου Μάρκου χωρίς τα κλασικά της περιστέρια; Μόνο ένα φτερουγιστόν δομητικά γύρω στο κεφάλι του κ' άμα τα συλλάβη στα χέρια του θα νοιώσει την πληρότητα της Βενετσιάνικης απόλαυσης. Το ίδιο συμβαίνει με τους κορυδαλλούς της Βερόνας. Ο ταξιδιώτης θα δει τους ίδιους να σχίζουν σαν βέλη τους αέρες, να τρέχουν τον ήλιο με το αφηνιστικό τους πέταγμα απ' τη γη στον ουρανό.

Τ' αηδονία της Φλωρεντίας είναι ένα απαραίτητο συμπλήρωμα της Μαγικτικής σκηνοθεσίας των μεγάλων εορτών, που συγκεντρώνουν τόσον κόσμο κάθε χρόνο στην προνομιοχώρα αυτή πόλι. Μέσα στους παραδείσιους κήπους του Μπέντολι, τις ανθισμένες νύχτες, οι συμφωνίες των αηδονιών είναι ένα όνειρο άγνωσης γοητείας. Μα τα μαγευτικά αυτά πουλιά δεν μπορούν ποτέ να τα ίδια κανένας. Κοιμημένα μέσα στις συστάδες των άπεραντων παραμυθίων κήπων, που ξετυλίγουν όλα τα μάγια μιας δογματιστικής φύσεως υποταγμένης στη μεγάλη τέχνη, σκορπούν το τραγούδι τους μαζί με τα ρεϊθρα των ηγώνων που κυλούν στις βελονιές χλωροσιές, ή τινάζουν τις τριβίλες τους μέσα στη διαμαντίζουσα των παιχνιδιών των νερών στις μαρμαρένιες κορβίνες που ζωντανεύουν όλους τους αρχαίους μύθους.

Η Πόλις, ή βασιλεύουσα των τριών θαλασσών, των άμέτρητων λόφων και των δύο ηπείρων, έχει μέσα στα τόσα της προνόμια και το προνόμιο των πουλιών. Πελαγοί πλήθος έρχονται σε σμήνη κάθε χρόνο και φωλιάζουν στους κοιμηδούς των τζαμιών και στις ψηλές γραμμές των βάτων με τα δλάνιστα αγκαθωτά κλαδιά τους, που ύψωνονται προς τους κισόπλεχτους κορμούς των κυπαρισσιών, σχηματίζουν χλοερούς θόλους κ' επιτόλμα συμπλέκονται μ' άγριες τριανταφυλλίες και σαλιχίμα κ' αλάνων ό-λόγρια ένα αζεδιάλυτο δίχτυ, πάντα πράσινο και χλοερό από την άγροσία. Την άνοιξη, πλήθος αηδονία φωλιάζουν στον μαγεμένο αυτόν ανόδοτον. Το καλοκαίρι, οι δεκοχτορές. Τον χειμώνα, τα κοράκια ζητούν καταφύγιο από τα χιονισμένα περίγυρα της Μαύρης Θάλασσας στους χλιαρούς μυχούς του Κερατίου, όπου ανθίζουν πάντα τα πενήνα βατόδενδρα κ' αγκαλιάζουν τα κορμιά των κυπαρισσιών. Μα ή ψυχή των Ανατολίτικων αυτών τοπίων είναι οι πελαγοί, που πετούν δλόγρια στους θόλους των τζαμιών και ζυγιάζονται έλαγω στις κορυφές των μινωρέδων. Πετούν άκόμα πυ χλωμά, πελώρια πουλιά — σύμβολα των ιερών τόπων προσκυνήματος, που τα τιμά και τα σέβεται έξαιρετικά ό κάθε Μουσουλμάνος. Πάχουν όμως κ' άλλα διακοσμητικότερα όφια πουλιά στην

Πόλι. Οι γλάροι. Δεν την άφινουν χειμώνα καλοκαίρι. Κοπάδια γλάρων. Τα συναντά κανείς παντού. Στις θάλασσές της, στα βουνά, στις παραλίες. Με τρικυμία και με γαλήνη. Να πετούν επάνω στα φτερά των μετεωρών, να βουτούν μέσα στα κύματα για ν' άρ-πάξουν κανένα ψαράκι, να κολιμπούν κοπαδιαστά, να γίνονται ένα με τ' άφρισεμένα κυματάκια του βορρά και να γεμίζουν τον άέρα με τις στριγγές κραυγές τους. Είναι τα γνήσια θαλασσοπούλια, οι άλκυόνες των μυθολογικών καιρών, δόλοισκα, με μεγάλα πλατείδια φτερά και μακροά κόκκινα πόδια. Μα έχουν και τ' άδελφία τους, τους γλάρους της ξηράς, μικρότερους, με κίτρινο ράμφος και μαύρες παρυφές στα λευκά φτερά τους. Αυτοί φωλιάζουν στους βράχους των βουνών και τρέφονται με τα κεράσια, τα σταφύλια κ' άλλων των ειδών τα όπωρικά, που τα σημάζουν μέσα στους κήπους. Οι γλάροι της θάλασσας φωλιάζουν σ' όλους τους άποτομους γκρεμούς των νησιών και του Βοσπόρου. Με το γραφικότατο κουκουναριά τους το βράδυ, που μπορείς να το παρακολουθήσεις απ' τη θάλασσα με τη βάρκα, με την όμαδική έξορμή τους τα χαράματα, με τις ζωηρές φωνές τους και τα κοπαδιαστά τους μαλωμένα για την άεπαγή της τροφής, ζωντανεύουν διαρκώς τις έξαισιες θαλασσογραφίες της Πόλης. Είναι πουλιά άσημάγια. Μόλις ιδούν στην παραλία του νησιού τους ψαράδες να τραβούν την τράτα τους, πετούν σαν όσπρια σύννεφα από πάνω. Και μόλις βγάλουν τα ψάρια, όμοιων σαν όστρατες κ' άρπάζουν τις άθερίνες και τα μπαρμπούνια. Οι δυστυχισμένοι ψαράδες αναγκάζονται πολλές φορές να τους κινήσουν με το τσιγκέλι, για να γλυτώσουν απ' την άπληστία των λευκών αυτών όρνέων.

Τό όρωαίτερο όμως θέαμα είναι να βλέπεις τα κοπάδια των γλάρων ν' ακολουθούν τις μαούδες των σκουτιδιών. Το πεζότατο αυτό θέαμα δημιουργεί από μακρόν την όπολητικότερη συμβολική εί-κόνα: Μιά πέλωρια μαούνα με άνοιγμένα πανιά, άνοίγεται στο πέ-λαγος, για να πετάξει έξω στα ρεύματα τα φορτία των σκουτιδιών. Έπάνω της, δλόγρια της, μια λανερία λευκών γλάρων φτεροκο-πούν και φωνάζουν τρελλά απ' τη χαρά τους για την πανδοσία που τους περιμένει. Χαράκουν τα κύματα με λευκούς ατλάτες. Περι-βάλλουν το πλοίο με λευκά συννεφάκια. Έπάνω στα γαλάνα κλα-τα, φεύγει σαν όνειρο όλη αυτή ή λευκότης που έξιδανικεύεται ά-κόμη από την απόστασι. Όποιος δεν ξέρει τί σημαίνει μέσα τό λευ-κό καράβι, σκηνοθετεί με τη φαντασία του έναν πίνακα παραλή-σιο με το περίφημο «Embarkement pour Cythere» του Δούβρου.

Τόν καιρό του Σουλτάνου μια κοινότητα δλόκληρη έξωτικών που-λιών ζούσε μέσα στους κήπους του παραμυθένιου παλατιού του Ρι-δίζ. Στη μέση της λίμνης, που έπνιγαν τη θέα της όι φυλλοσιές

των άπεραντων κήπων, ένας πελώριος γυαλένιος πύργος φύλαγε σκλαβωμένα τα όρωαίτερα πουλιά του κόσμου: Πουλιά γαλάζια, με τα παραδείσια φτερά, πουλιά με όλα τα χρώματα της φωτιάς, πουλιά όστραφτερά, ιριδόχρεια, παραμυθένια. Τό φτεροζόημά τους ήταν μια μουσική και τό λάλημά τους μια προφητική μελωδία. Μα τη μαγική γλώσσα των πουλιών αυτών γνώριζε μόνο ό Έμπούλ — Χουντά, ό μάγος και σοφός σύμβουλος του Σουλτάνου Χαμίτ, που ήλθε από τα βάθη της Άραβίας για να προλέξη στον Χαλίφη τα περρωμένα του. Αυτός ροτούσε τα έξωτικά πουλιά όλη μέρα κλεισμένους μαζί τους μέσα στον γυαλένιο πύργο. Κι από την κο-ρυφή του ίδιου πύργου, τη νύχτα μιλούσε με τ' άστρα. Τα νερά της λίμνης ατής ήσαν έξωραμένα. Και κανένας άνθρωπος — ούτε ό ίδιος ό Σουλτάνος — δεν μπορούσε με κανέναν είδους πλεούμενο να τό περάσει. Έτσι τό θέλει ό όρλος.

Μέσα στα πουλιά — διακοσμητικά στοιχεία των μεγαλυνόλεων, εκείνα που κατέχουν την πρώτη θέση για τη χάρη τους, τό σίκ τους και τη διαβολία τους, είναι τα Παρισινά σπουργίτια. Έχει και τό Βερολίνο τα σπουργίτια του — χιλιάδες σπουργίτια μέσα στο «Γι-γκάρτεν», όπως έχει και τα περιστέρια του, καλοθερμεμένα και πα-χιά σαν πάπιες, σε βαθμό που καταντούν δυσκίνητα. Μα οι Βερο-λίνοι σπουργίτες είναι σοβαροφάνεις, αξιοπρεπέστατοι και κα-λοθερμεμένοι. Βαδίζουν κατ' άγέλας. Τό πάχος τους τους έμποδίζει να παίζουν. Παχεία σαν όστρακια. Παχεία και κουτά. Ποδ τό πνεύμα κ' ή διαβολία των Παρισινών σπουργιτιών! Ποιος δεν τα θαυμάζει όταν τα βλέπει να ξεπετούντα ξαφνικά με σιδηρόβια φτε-ροκοπήματα, να ξετρελλάνουν τον κόσμο με τα έρωτικά τους τι-πιδίσματα, να γελούν, ν' αυτοσχεδιάζουν επάνω στο γκαζόν τό έ-ρωτικά τους παιχνίδια. Τα Παρισινά σπουργίτια είναι τα έξωνό-τεστα πουλιά του κόσμου. Ένας λαός δλόκληρος σπουργιτιών, που έρχοκουν από τα σπουργίτια του άλλου κόσμου για τό πνεύμα τους. Μόνο ή μιμιά τους λείπει — τα σπουργίτια που έτοιμο-τόιους μεταφράζεται κατά χίλιους διάφορους τρόπους στην Παρισινή γλώσσα για τους άλητοπαδές — τα σπουργίτια αυτά του Παρισιού, όπως τα έρωταίαν ό Ουγκώ — για τις έρωτάλη-τες μινιτέτες της Μονμάρτης, για τους μπλάζε της μεγάλης ζωής, για τους διανοούμενους, για τους καλλιτέχνες του Μοντα-νας, για τους πολιτικούς άδρες της Γαλλίας. Όλους αυτούς τους τύπους, τους πληθαίνουν με διαφορετικό τρόπο τα σπουργίτια του Παρισιού, τα παμύθητα. Έρχοκουν από πάντων τους ξένους. Όταν τους αντίληφθούν να χαζεύουν κάτω από τις δονοροστονιές του Μπουά, συγκεντρώνονται σε χαοτικόμενα μικρά κοπάδια. Ό αναμειγυμένα σπουργίτες — σπαιγός τους δίνει άμέσως τό γενικό ποστάγμα. Και φασόοοοο! Βλέπεις έξαφνα μέσα από τα πλατι-φυλλια κλαδιά της μεγάλης άγριοκαστανιάς ένα κίμα σπουργίτια να ξεχνείται κάτω στη βελονοένα πελώρη και να πρίοη έπάνω στο πρόσινο βελονοό της τις πιο χαοτικόμενες πόζες. Τα σπουργίτια έξακολουθούν για λίγες στιγμές τον διακοσμητικό όρλο τους, βα-δίζοντας επδεικτικά επάνω στα γκαζόν, ή πετώντας με άνάλαρη πεταλούδια χάρη γύρω στ' ανθισμένα παρτέ. Άμα οι ξένοι άπο-μαρηνόουν, τα σπουργίτια τους κοροιδεύουν... Μέσα στο Μπουά, στις όχθες της μεγάλης λίμνης, κυνηγούν τα παιδάκια που τρέχουν, κρατώντας κροσσάκι, να τσίουν τους κύνους. Τα σπουργίτια όργαγονονται σε τακτική έφοδο άρπάζουν απ' τα χέρια τους την ώραία τράφη, σπαθίζουν με τα ραπτάκια τους τους κατάλευκους λαμους των κύνων που τεντώνονται στην όχθη.

Άνοητα παιδάκια! Τι τους θέλετε τους κύνους; Είναι ένα ή-περβόρεα πουλιά. Έπεις είμαστε τό γνήσια πουλιά του Παρισιού, τ' άδελφία μας. Άν τους όμνησε αυτός ό «Άντερεν, έπας; μάς τραγούδιζε ό Ουγκώ και ό Ροστάν!

ΣΟΦΙΑ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΟΥ

A.O.D.O.

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ

ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

14

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΗ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ Β' ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ
«ΤΥΧΕΡΟΥ ΔΙΑΒΑΤΟΥ» ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΒΗΘ-
ΣΑΒΕΕ».

